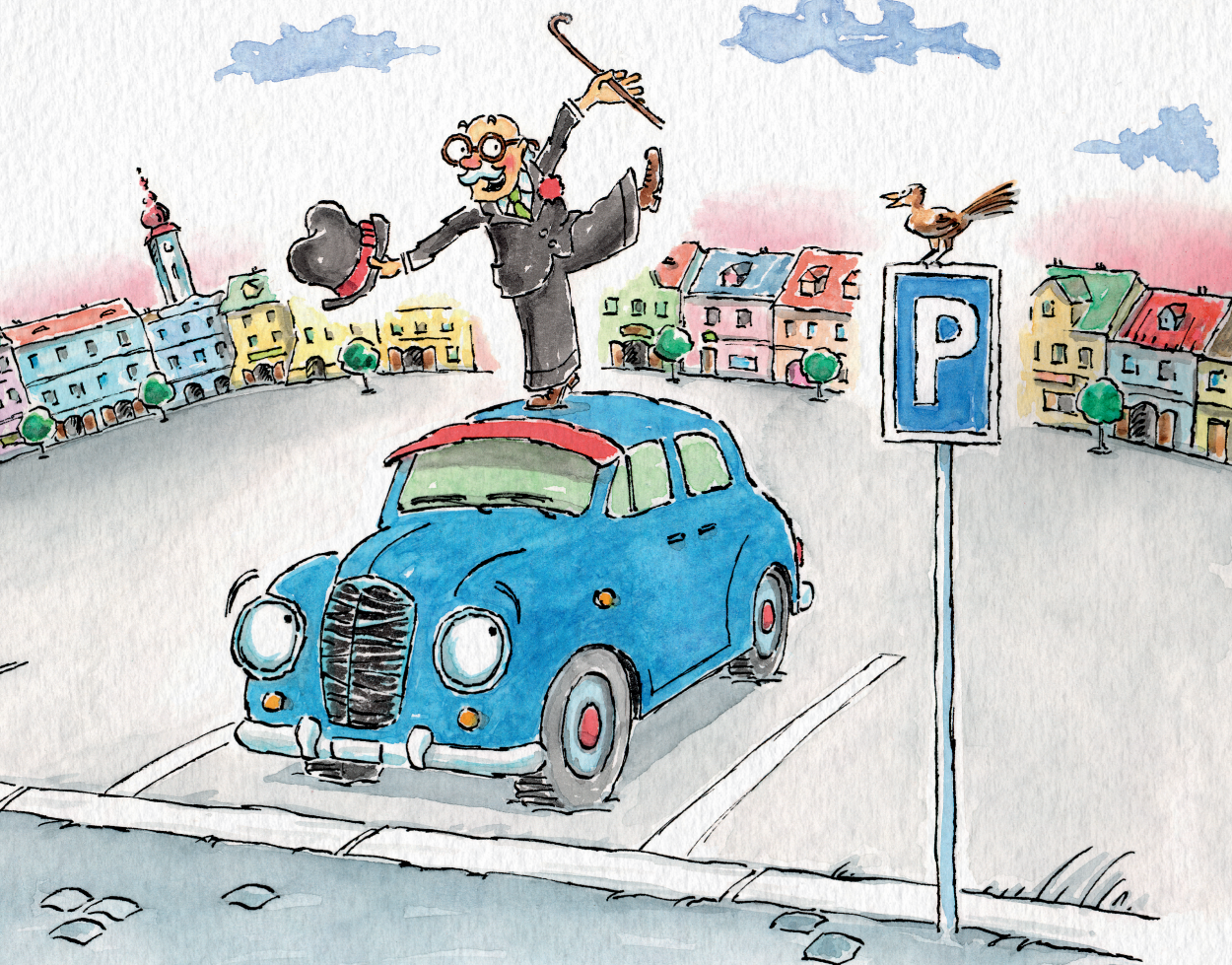

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

Pohádky z parkoviště

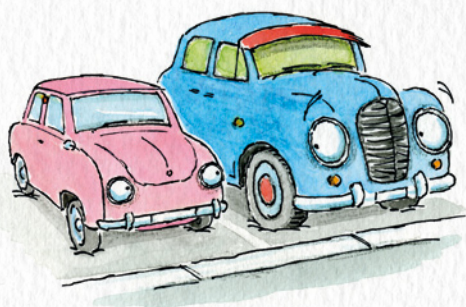
Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

Pohádky z parkoviště

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
POHÁDKY Z PARKOVIŠTĚ

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5276. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Michal Sušina
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-4459-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8696-4 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8697-1 (ve formátu EPUB)

Předmluva

Taky vás někdy napadlo, jestli si auta, motorky a jiné dopravní prostředky na parkovišti povídají? A jestli ano, tak o čem? Prostřednictvím této knížky budete mít možnost alespoň na chvíli nahlédnout do automobilového světa. Provázet vás bude jeden starý automobil, kterého roztržitý dědeček zapomněl na parkovišti. Staroušek automobil se při svém čekání rozhodně nenudí. Seznámí se s motorkou, závodním autem, popelářským vozem, sanitkou, maringotkou, autobusem... Každý z nich mu vypráví svůj příběh a mnohdy jsou to příhody naprosto neuvěřitelné. Pokud jste zvědaví, ani chvíli neváhejte a začtěte se do Pohádek z parkoviště. Možná že se pak na auta budete dívat úplně jinak.

O zapomnětlivém dědečkovi

„Dědečku, dnes budu péct buchty,“ oznámila vesele babička.

„A s čím budou?“ chtěl vědět dědeček.

„Jaké máš nejradši?“ vyzvídala babička. Chtěla dědečkovi udělat radost. Zítra bude slavit jmeniny, jako všichni Antonínové.

Dědeček chvíli přemýšlel a pak řekl: „S tvarohem, babičko. Udělej je s tvarohem!“

Babička se usmála a šla se podívat do lednice. Úsměv se jí ale z tváře rázem vytratil. Měla povidla, měla marmeládu, měla dokonce i mák, ale tvarohu ani kousíček. „Dědečku, buď tak hodný a zajdi do obchodu pro dva tvarohy,“ požádala ho babička, „už jsem dala kynout těsto a je potřeba ho hlídat, aby neuteklo.“

„Tak to já tam rád zajdu, babičko. Nechtěl bych ty buchty honit po celém městě,“ žertoval dědeček.

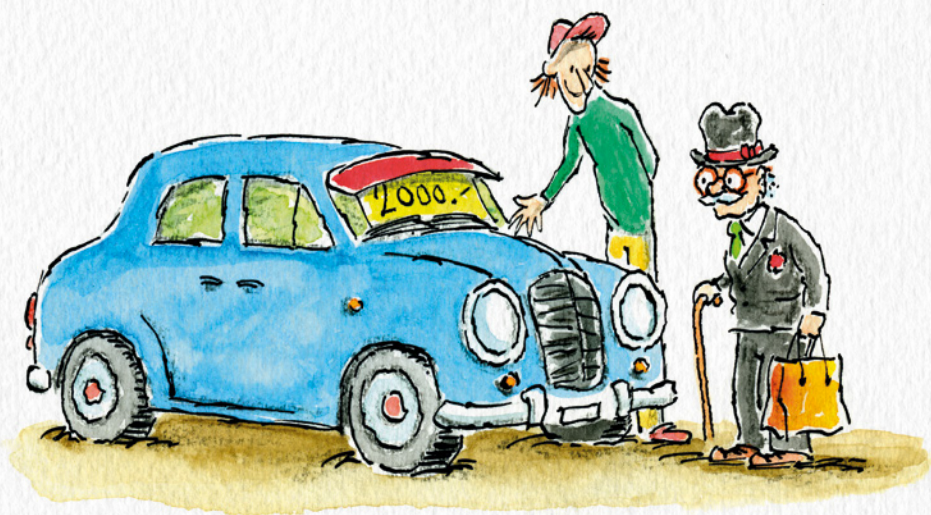
„Ale hlavně se někde nezapomeň, dědečku!“ připomenula mu babička a na lísteček mu napsala, že má koupit 2 TVAROHY.

Dědeček se oblékl do vycházkových kalhot, lísteček vložil do kapsy a vydal se na cestu do obchodu. Když šel ulicí, prohlížel si výkladní skříně a snažil se zapamatovat si cestu. Dědeček byl totiž už pár let nemocný a vinou své nemoci hodně zapomínal. Před výlohou s hračkami se zastavil a začal vzpomínat na své dětství. Dojetím mu oči maličko zvlhly, a tak si je otřel do kapesníku. Nevšiml si, že mu přitom vypadl lísteček.

Potichu se snesl k zemi a kolemjdoucí lidé na něj bez ostychu šlapali.

Dědeček se konečně odpoutal od výlohy s hračkami a najednou se zarazil. Nevěděl, kam má jít a co má udělat. „No co, půjdu dál, třeba mi to cestou samo přijde na mysl,“ rozhodl se dědeček. Pomalu kráčel ulicí a najednou mu do oka padl nápis AUTOBAZAR. Dědeček se zastavil a podrbal se v šedivých vlasech. „Už to mám! Chtěl jsem koupit auto!“ Asi ho popletla autíčka, na která se díval přes sklo výkladní skříně hračkářství. Dědeček tedy bez váhání vstoupil dovnitř. Velká a drahá auta míjel bez povšimnutí, ale zastavil se u malého a hodně starého automobilu. „V takovém jezdíval můj tatínek,“ zavzpomínal si na své mládí.

Než se dědeček nadál, už byl u něj prodávač a medovým hlasem se zeptal: „Budete si přát?“

„Já nevím,“ řekl po pravdě dědeček.

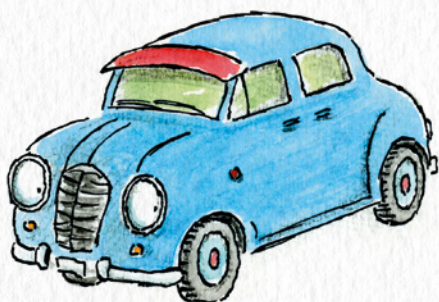
„To je opravdu dobrá volba, nejlepší vůz minulého století. A velmi zachovalý. Pár kilometrů s ním ještě určitě ujedete,“ švelil prodavač a tancoval kolem dědečka jako tanečnice na parketu.

Netrvalo dlouho a dědeček z autobazaru odjížděl vlastním autem. Zpočátku si trochu pletl brzdu s plynem, ale nakonec se s tím přece jen srovnal.

Když prodavač říkal, že se s autem dá ujet pár kilometrů, tak opravdu přeháněl. Dědeček ujel sotva pár metrů a z auta se začalo kouřit. Odbočil tedy na nejbližší parkoviště. Bylo to zrovna parkoviště u obchodního domu. Když dědeček uviděl obchod s potravinami, najednou si vzpomněl, že měl babičce koupit tvaroh na buchty. Nechal auto autem a zašel do obchodu. S tvarohem v ruce a spokojeným výrazem ve tváři si to

namířil z obchodu rovnou za babičkou. Na své auto, které si cestou koupil, už dočista zapomněl.

Babička dědečka pochválila, že tak dobře nakoupil, a upekla mu slibované tvarohové buchty, které voněly na míle daleko.

Staré auto mělo zatím na parkovišti dlouhou chvíli, a tak se dávalo do řeči s každým, kdo v jeho blízkosti zaparkoval. Jako první se přihn timer sanitní vůz. Řidič vyskočil a běžel si koupit svačinu.

„Jak se máte?“ zeptalo se staré auto.

„Uspěchaně,“ odpověděla sanitka, „celé dny jenom někam chvátám a povyražení žádné!“

